

சுருஷா

கவிஞர் வெளியே

“ஒஷோ பிற்ககவும் இல்லை. இறக்கவும் இல்லை.
இந்தப் பூமிக்கு விஜயம் செய்த நாள்
11.12.1931-க்கும் 19.1.1990-க்கும்
இடைப்பட்ட நாட்கள்”

இது ஒஷோவின் "GLIMPSES OF A GOLDEN CHILDHOOD"
என்ற ஆங்கிலப் புத்தகத்தின் சுருக்கமான தமிழாக்கம்.

Page : 432

Price : 80.00

EN ILAMAIKKALA NINAIVUKAL □ OSHO □ Translated into
Tamil By Swami Anand Parmesh □ First Edition: December, 1995
□ Publishing Editor: Sethu Chockalingam □ Published By : Kavitha
Publication, Madras - 600 017, Ph: 8270980 □ © OSHO INTER-
NATIONAL FOUNDATION, POONA, INDIA □ All Rights Reserved
□ Laser by: Galaxy Computer System Madras - 24, Ph: 4832571
□ Printed at: Mani Offset, 112, Bells Road, Chennai - 5.

உள்ளே

	பக்கம்
1. மூதல் போராட்டம்	13
2. பண்டித சம்புரத்தன் துபே (சம்புபாபு)	25
3. கிராம வாழ்க்கை	41
4. என் பாட்டனார் 'நானா'	48
5. என் பாட்டி 'நானி'	56
6. நானா, நானியுடைய தனித்தன்மைகள்	64
7. நானும், ஒரு ஜைன சாமியாரும்	75
8. என் குதிரைகள்	94
9. நானும் போபால் சமஸ்தானத்து அரண்மனையும்	102
10. நானா மற்றும் போராவின் இறப்பு	106
11. மக்கா பாபா	125
12. நான் ஞானம் அடைந்த அந்த நாள்	135
13. என் பெற்றோர்களோடு நான் வசித்த வாழ்வு	158
14. நட்பும், நட்புத்தன்மையும்	176
15. என் பள்ளி மற்றும் கல்லூரி வாழ்க்கை	189

எப்படியோ உயிர் தப்பி விட்டேன். அதற்குப் பிராயச்சித்தமாக இந்தப் பிறவியில், எனக்கு எவ்வளவு நன்மைகள் செய்திருக்கிறார்? அதன் ரகசியம் எனக்கு இப்பொழுதுதான் புரிகிறது.

கீழை நாடுகளில் இதை 'கர்மா' என்று அழைப்பார்கள். நீங்கள் அதைச் செய்தாலும், அந்த செய்கையால் ஏற்படும் பலனுக்கு ஏற்ப, நீங்கள் அதைச் சம்பந்தித்த வேறு ஒரு செயல் செய்யத்தான் வேண்டும். அதாவது ஒவ்வொரு செயலுக்கும், ஒரு மறு செயல் உண்டு. இதை நன்றாக ஞாபகம் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். ஆகவேதான், பஹல்பாபா தன் முற்பிறவியில் செய்த கர்மாவுக்காக, இந்தப் பிறவியில் எனக்கு நன்மைகள் பல செய்து அதைச் சம்பந்தித்தார். இப்படி உங்கள் கர்மாக்கள் அழியும்பொழுது, நீங்கள் சுத்த சக்தியாக மாறிவிடுகிறீர்கள். அப்பொழுதுதான் அந்த பிறப்பு இறப்பு சக்கரம் நிற்கிறது. நீங்கள் அதை நிறுத்தத் தேவை இல்லை. அது தானாகவே நின்றுவிடும். அதன் பின் அந்த சுத்த சக்தி இந்தபேரியக்க பிரபஞ்ச சக்தியுடன் ஒன்று கலந்துவிடும்.

17. பஹல்பாபாவும், மூன்று இசைக் கலைஞர்களும்

ஏற்கனவே, பஹல்பாபா அறிமுகப்படுத்திய மூன்று இசைக் கலைஞர்களைப் பற்றிச் சொன்னேன். பொதுவாக பஹல் பாபா, பிறரை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தும்விதத்தை நினைப்பது ஒரு இனிய ஞாபகம்தான். முதலில் அவர்களிடம் பஹல்பாபா சொல்லுவது, "இந்தப் பையனின் காலைத் தொட்டு வணங்குங்கள்" என்பதுதான். இப்படி அவர் சொன்னதும், எப்படி அதை மக்கள் எடுத்துக் கொள்கிறார்கள் என்பதை நாங்கள் இருவரும் கூர்ந்து கவனித்து, பிறகு சிரித்து மகிழ்வோம்.

இதைப்போல, பன்னாலால் கோஷை (PANNALAL GHOSH) கல்கத்தாவில், அவரது வீட்டிலேயே எனக்கு அறிமுகப்படுத்தினார். பன்னாலால் கோஷ், கல்கத்தாவில் மிகவும் செல்வாக்கு உள்ள மனிதர். அப்பொழுது நாங்கள், அவரது விருந்தாளியாக அங்கு சென்றிருந்தோம். பாபா அவரிடம், "முதலில் இந்தப் பையனின் காலைத் தொட்டு வணங்கவும். பிறகு என் காலைத் தொடலாம்" என்றார். இதைக் கேட்டதும், அவர் சிறிது தயங்கி, பிறகு பட்டும் படாமலும் என் காலைத் தொட்டார். பிறகு, நான் மெல்ல பாபாவிடம், "அவர் என் காலைத் தொடவே இல்லை" என்றேன். பாபா அதற்கு, "எனக்குத் தெரியும்" என்று சொல்லிவிட்டு, மீண்டும் பன்னாலாவிடம், "அவனுடைய காலை மறுபடியும் தொட்டு வணங்கவும்" என்றார். இது, கிட்டத்தட்ட, அவருடைய பல வேலைக்காரர்கள் மற்றும் உறவினர்கள் முன், அவரை அவமானப்படுத்தியது போல்தான் இருந்தது. அப்பொழுது, கல்கத்தாவில் உள்ள சில புகழ்பெற்ற மனிதர்களும் அங்கே இருந்தார்கள். பாபா, மறுபடியும் அவரிடம் அப்படி சொன்னதும், மறுபடியும் என் காலை அவர் தொட்டார். ஆனால், மூன்று தொட்டதைவிட, இந்தத் தடவை அதில் எந்த ஆத்மார்த்தமும் இல்லை என்பதை உணர்ந்தேன்.

நான் அதைக்கண்டு சிரித்தேன். ஆனால், பாபா கோபம் கொண்டது அவர் முகத்தில் நன்றாகத் தெரிந்தது. நான், "அவருக்கு கொஞ்சம் பயிற்சி தேவை" என்றேன். பாபா அதற்கு "அது உண்மைதான். இந்த பயிற்சி பெறுவதற்காக, இவன் இன்னும் பல பிறவிகளை எடுக்க வேண்டும். இந்த வாழ்க்கையில் அதைத் தவற விட்டுவிட்டான். நான் அவனுக்கு சந்தர்ப்பத்தைத்தான் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கலாம். அதை அவன்தான் பயன்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும்" என்றார்.

ஆனால், இப்பொழுது நான் சொல்லப்போவதைக்கேட்டு, நீங்கள் மிகவும் ஆச்சரியப்படுவீர்கள். அந்த ஆள், இந்த நிகழ்ச்சியின் 7 நாட்களுக்குப் பிறகு, இறந்துவிட்டான். பாபா சொன்னது சரிதான். அவனுடைய இப்பிறவியின் கடைசி சந்தர்ப்பத்தை இழந்துவிட்டான். ஆனால், அவன் கெட்ட மனிதன் இல்லை. அதற்காக, நல்ல மனிதன் என்றும் நான் குறிப்பிட வில்லை. நன்றாகக் கவனிக்கவும். அவன், ஒரு சாதாரண உலகப்பற்று உள்ள மனிதன். அவ்வளவுதான். ஒருவன் கெட்டவனாகவோ அல்லது நல்லவனாகவோ இருப்பதற்கு, சில அசாதாரணமான தன்மைகள், அவனிடம் இருக்கவேண்டும்.

இந்த பன்னாலால் கோஷ், சிறந்த இசைக் கலைஞன். புல்லாங்குழலோடு, அவன் விளையாடுவது அற்புதமாக இருக்கும். அவனுடைய புத்திகூர்மை, சக்தி மற்றும் உள்ளம் அனைத்தையும் அதிலேயே கலந்து விட்டான். ஆகவே, அவன் உள்ளம், மற்றவைகளைப்பொருத்தவரையில், ஒரு பாலைவனம் போல் ஆகிவிட்டது. இப்பொழுது, அவனுடைய வாசிப்பை, பதிவு நாடாவில் (TAPE) கேட்கும் பொழுது, "பன்னாலால் நீ குறுக்கே என்னிடம் வரவேண்டாம். உன் வாசிப்பே எனக்குப் போதும்" என்று கூறுகிறேன்.

பிறகு பாபா, பன்னாலால் கோஷிடம், "அவன் காலை மீண்டும் உண்மையாகத் தொட்டு வணங்கவும்" என்று கொஞ்சம் அதிகாரத் தோரணையில் கூறினார். அதற்கு கோஷ், "நான் இருதலை தொட்டு விட்டேன். மீண்டும் உண்மையாகத் தொடு என்று நீங்கள் கூறுவது எனக்குப் புரியவில்லை" என்றார்.

இப்பொழுது பாபா என்ன செய்தார் தெரியுமா? அவரே எழுந்து வந்து என் காலைத் தொட்டுக் கும்பிட்டுக் காட்டினார்! உங்களால் நம்ப முடிகிறதா? ஆனால் உண்மை! அப்பொழுது அவரது கண்கள் கலங்கி இருப்பதைக் கண்டேன். இதுதான் ஆத்மார்த்தமாக வணங்குதல் என்று கோஷுக்குப் புரிய வைத்தார். அப்பொழுது பாபாவின் வயது சுமார் 90.

பொதுவாக, பாபா என்னை எல்லோருக்கும் மத்தியில் உட்கார் வைக்கமாட்டார். அவருக்குப் பின்னால், அவரை விட சிறிது உயரமான மெத்தை யில்தான் என்னை அமர வைப்பார். பாபா தன்னுடன் சில பொருள் களை எப்பொழுதும் வைத்திருப்பார். அதில் ஒரு சிறிய வட்டவடிவமான தலையணையும் ஒன்று! ஒரு நாள் அவர் என்னிடம், "இது எனக்குத் தேவையில்லைதான். ஆனால், எங்கேயாவது தங்கி, இரவில் படுக்கும் பொழுது, பிறர் உபயோகித்த தலையணையின் மேல் என் தலையை வைக்க

விரும்புவதே இல்லை. ஆகவேதான், இதுவும் என்னுடன் வருகிறது" என்றார்.

நான் எப்படித் தூங்குவேன் தெரியுமா? தலை முதல், கால் வரை ஒரு போர்வையால் முழுக்க என்னை மூடிக்கொண்டு, ஒரு சிறுகுழந்தையைப் போல், இந்த உலகத்தையே சுத்தமாக மறந்து தூங்குவேன். அப்பொழுது, எனக்கு மூன்று தலையணை வேண்டும்! ஒன்று தலைக்கும், மற்ற இரண்டும் என் பக்கத்துக்கு ஒன்றாக ஒரு அணைப்பாக இருக்க வேண்டும். பாபா எடுத்துச் செல்வதுபோல், இதற்கென்று தனியாக ஒரு பெட்டியில் (SUITCASE), இவைகள் அனைத்தும் என்கூடவே வரும். ஏனெனில், நானும் பிறர் உபயோகித்த போர்வை மற்றும் தலையணையை உபயோகப்படுத்த விரும்புவதே இல்லை. அந்த வாடை எனக்கு ஒத்து வருவதே இல்லை. பாபா இந்த வகையில் மிகவும் எளிமைதான். அவர் ஒரு சின்ன வட்டவடிவ தலையணையை, கக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு கிளம்பிவிடுவார். ஒரு சமயம் அவர், "இதுகூட இப்பொழுது எனக்குத் தேவையில்லை. ஆனால், உனக்காகத்தான் தூக்கிக்கொண்டு வருகிறேன். ஏனெனில், உன்னை எங்கே உட்கார் வைப்பது? எங்கு சென்றாலும், என்னை ஒரு உயரமான ஆசனத்தில் உட்காரும்படி ஏற்பாடு செய்வார்கள். ஆனால், உன்னை எனக்குமேல் உயரமான ஆசனத்தில் அல்லவா அமர்த்தவேண்டும். அதற்கு இந்த தலையணை முக்கியமாகத் தேவைப்படுகிறது" என்றார்.

நான், "நீங்கள் உண்மையிலேயே பைத்தியம்தான்" என்றேன்.

அவர், "எல்லோரையும் போல், நீயும் அப்படித்தான் என்னை நினைக்கிறாய். அதைப்பற்றி பரவாயில்லை. ஆனால், என் முடிவை நான் மாற்றிக் கொள்ள மாட்டேன். நீ, என்னைவிட உயரமான ஆசனத்தில்தான் அமரவேண்டும்" என்றார். அதை எனக்காக அவர் சுமந்துகொண்டு வருவது எனக்குக் கொஞ்சம் கூடப் பிடிக்கவில்லை. சிலசமயம் எனக்கு ஆத்திரமாகக் கூட வரும். என்ன செய்வது? ஆனால், அவர் எதைப்பற்றியும் கவலைப்பட மாட்டார். அப்பொழுது அவர், என் தலையையும், முதுகையும் தடவிக் கொடுத்தவாறு, "உற்சாகமாக இரு என் மகனே! என்மேல் கோபப்படாதே. இது சின்ன விஷயம். மகிழ்ச்சியாக இரு" என்று ஆறுதல் கூறுவார்.

இப்பொழுது இந்த 'பாபு' (BABU) என்ற வார்த்தையைப் பற்றிச் சொல்லப் போகிறேன். இந்த வார்த்தை எப்படி வந்தது என்று தெரிந்தால், நீங்கள் ஆச்சரியப்படுவீர்கள்! நீங்கள் யாரையாவது, 'பாபு' என்று அழைத்

தால், அது மிகவும் மரியாதையாக அழைப்பதாக அர்த்தம். ஆனால், அந்த வார்த்தையின் உண்மையான அர்த்தம் என்ன தெரியுமா? "நாற்றம் உடைய வன்" (ONE WHO STINKS) என்று அர்த்தம்! இந்த வார்த்தை ஆங்கிலேயர்களால், பெங்காலிகளுக்குச் சூட்டப்பட்ட பெயர்! ஏனென்றால், அவர்கள் அருகில் சென்றால், ஒருவித மீன்வாடை அடிக்கும்! மீன் சாப்பிடுவதில் இந்த உலகத்திலே அலாதி பிரியம் உடையவர்கள் பெங்காலிகள் தான்! அங்கு ஒவ்வொரு வீட்டின் பின்னாலும், ஒரு சிறிய சூட்டை இருக்கும். அதில் மீன்களை, சாப்பிடுவதற்கென்றே வளர்ப்பார்கள்! இந்த வழக்கத்தை, நீங்கள் வேறு எங்கேயும் காண முடியாது. மீன், அவர்களுக்கு அவ்வளவு பிரியம்! ஏழையோ, பணக்காரனோ, அங்கு யாரும் மீன் இல்லாமல் சாப்பிடமாட்டார்கள். அதனால், எப்பொழுதும் அவர்கள்மேல், ஒருவித வாடை அடித்துக்கொண்டே இருக்கும். இதை நானும் உணர்ந்திருக்கிறேன். என் மூக்கு மிகவும் சக்தியுடையது. ஆங்கிலேயர்கள், முதன் முதலில், கல்கத்தாவில்தான் தன் அலுவல்களைத் தொடங்கினார்கள். அப்பொழுது, அவர்களுக்குக் கீழ் பெங்காலிகள்தான் வேலை செய்தார்கள். அப்பொழுது ஆங்கிலேயர்களால் வெறுப்பாகச் சூட்டப்பட்ட, இந்தப் பெயர், இந்தியாவில் மற்ற இடங்களிலும் பரவி, அதற்கு ஒரு அந்தஸ்தை உண்டாக்கிவிட்டது! ஏனெனில், அந்தப் பெயர், அரசாங்க உத்தியோகஸ்தனுக்கு மட்டும் உரியதாம்! இங்கு இப்படி ஒரு மரியாதையற்ற வார்த்தை, மரியாதையுடையதாக மாறி இருப்பதைக் கவனியுங்கள். மனிதனுக்குத் தான் புரியாத தலைவிதி என்று இல்லை. வார்த்தைக்கும் உண்டு! இந்த வார்த்தையில் உள்ள 'பா' (BA) என்பதற்கு 'உடைய' என்றும் 'பு' (BU) என்பதற்கு 'நாற்றம்' என்றும் அர்த்தம் பண்ணி, 'பாபு' என்று சேர்த்தார்கள்!

பன்னாலால் கோஷ, உண்மையிலேயே ஒரு பெங்காலி பாபுதான். அவர், என்னை நெருங்கும்பொழுதெல்லாம், நான் மூக்கைப் பிடித்துக் கொள்வேன். ஒரு சமயம் அவர், பாபூவிடம், "பாபு, ஏன் உங்களுடைய பையன், நான் நெருங்கும்பொழுதெல்லாம், தன் மூக்கைப் பிடித்துக் கொள்ளுகிறான்" என்று கேட்டார். அதற்கு பாபா, "அது வேறு ஒன்றும் இல்லை. அவன் ஏதோ யோகா பயிற்சி செய்கிறான். அதற்கும், உன் மீன் வாடைக்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லை!" என்று கிண்டலாகச் சொன்னார்.

அடுத்த கலைஞன் பெயரைச் சொல்ல விரும்பாவிட்டாலும், அவரைப் பற்றி இன்னும் சிறிது சொல்லி, இந்த அத்தியாயத்தை முடிக்க வேண்டியிருப்பதால், அவர் பெயரை குறிப்பிடுகிறேன். அவர் பெயர் 'சத்தேவா' (SACHDEVA) என்பது. இவரைப் பற்றியும் ஏற்கனவே சிறிது சொல்லியிருக்கிறேன்.

ஒரே புல்லாங்குழலை, இருவரிடமும் கொடுத்தால், அதில் வரும் இசையில்தான் எத்தனை வித்தியாசம்? பன்னாலால் கோஷிடம் இருந்து வரும் இசையில், ஒரு தோர்ந்த கலைஞன் பயிற்சித்திறன் இருக்கும். ஆனால், சத்தேவா, புல்லாங்குழலில் கண்கட்டி வித்தை செய்வார்! (MAGIC) இது எப்படி சாத்யம் என்று நான் பல முறை ஆச்சரியப்பட்டிருக்கிறேன். இவர் இசையில் ஒரு தோர்ந்த கலைஞனின் திறமையும் பளிச்சிடும். இந்த மனிதனின் இசையை ஆழந்து கேட்டால், நீங்கள் வேறு ஏதோ ஒரு உலகத்தில், சஞ்சரிப்பதுபோல் தோன்றும், ஆனால், நான் இந்த மனிதனை விரும்புவதே இல்லை! பன்னாலால் கோஷுக்கு கூட, ஓரளவு என் உள்ளத்தில் இடம் கொடுத்தேன். ஆனால், இந்த ஆளை முற்றிலும் ஒதுக்கிவிட்டேன். இவரும், என் காலைத் தொட்டுக் கும்பிடுவார், ஆனால், அது நிச்சயம் பாபாவின் வற்புறுத்தலுக்காகத்தான்! இது பாபாவுக்கும் தெரியும், சத்தேவாவுக்கும் தெரியும்.

ஒரு சமயம் பாபூவிடம், "இந்த ஆள், என் காலைத் தொட்டுக் கும்பிடுவதை, அனுமதிக்கமாட்டேன். ஆரம்ப சமயங்களில், இந்த ஆளின் உள்ளத்தை அவ்வளவாக அறியவில்லை. இப்பொழுது அறிந்ததும், என்னை அவரிடமிருந்து விலக்கிக் கொள்ளவே விரும்புகிறேன்" என்றேன். இவரைப் பற்றிப் பேசவே பிடிக்கவில்லை. ஆனால், என் உள்ளத்தில் உள்ள அடசல்களை வெளியே தள்ளி, நான் பரிபூர்ணமாக விடுதலையடைய வேண்டுமே! இந்த ஆளின் உள்ளம் மட்டும் அருவருப்பானது அல்ல. அவருடைய மூகமும் அப்படித்தான். அவருடைய பெயருக்கும், அவருக்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லை. என்ன அழகான பெயர் அது! அந்த பெயரின் அர்த்தம், "உண்மையின் கடவுள்" என்பது. அடக்கடவுளே!

ஆனால், இந்த ஆள், புல்லாங்குழலின் மூலம் இசையை வெளியே விடும்பொழுது, இவருடைய அசிங்கங்கள் அனைத்தும் மறைந்துவிடும்! அவருடைய இசையில்தான் எவ்வளவு ஆழம்! அது அப்படியே ஒரு கத்திபோல் உங்கள் உள்ளத்தில் ஊடுருவும். அது ஒரு இன்பமான ரண சிகிச்சைதான்! ஆனால், அந்த ரணசிகிச்சையை (SURGERY) உங்களால் அறிய முடியாது. அவ்வளவு மென்மையானது, அவ்வளவு ஆழமானது, அவ்வளவு கூர்மையானது!

ஆனால், இந்த ஆள், முதன் முதலில் என் காலைத் தொடும் பொழுது, ஏதோ பாம்பு போன்ற ஒரு ஜந்து, என் காலில் ஊர்ந்ததுபோல் உணர்ந்தேன். ஆனால், துள்ளி எழுந்து, அதைச் சொல்ல முடியவில்லை. ஏனெனில், ஊர்ந்தது ஒரு மனிதனின் கை!